

TÜRK AİLE SİSTEMİNDE ŞİDDET OLGUSU VE HUKUKLA BAĞDAŞTIRILABİLİRLİĞİ SORUNU

Ertuğrul CALAP*

ÖZET

Bu çalışma Türk toplum yapısında özellikle son birkaç on yılda meydana gelmiş olan fikri ve toplumsal yozlaşmaların üzerine inşa edilmiştir. Ayrıca adalet anlayışının insani değerlere saygı duyma noktasını çoktan geçtiğini savunduğumuz hukuk sistemlerinde kadına şiddet gibi “isimsiz sorunların” halen daha ve ne yazık ki çok ciddi boyutlarda rastlanıyor olması gerçekten endişe vericidir.

Şiddet sadece kadınlarla sınırlı kalmamakta ev içi istismardan ensest ilişkilere, pedofiliden tecavüze kadar birçok değişik şekle bürünmektedir. Kurbanlar ise hep kurban olarak kalmaktadır. Hemen her defasında toplumdaki dışlanan ve hor görülen bir statüde kalmakta, mağdurlara vurulan yafta ise bir yük misali sonsuza dek taşınmaktadır. Akılları bu noktada kurcalayan “şuyu vukuundan beter” sözü hatırlanmaktadır. Bu düşünce yapısı yozlaşan toplum yapısının gerici zihniyetlerini beslemekte, gelenek, örf adet ve hatta birçok kez dinin arkasına saklanan bu zihniyetler amaçlarına öyle veya böyle ulaşmaktadır.

Bizce belki “kol kırılır yen içinde kalır” sözü hatalı ve çokça sakattır. Gündelik hayatta olan ise maalesef düşüncelerimizin tam tersidir. Fakat bu anlayışın öylece kendiliğinden yerleştiğini kabul etmek olanaksızdır. Bir hukuk sisteminde aksama meydana gelmişse şayet bu aksamanın temel nedeni hukuk norm veya uygulamalarından doğan aksaklıklardır. Bu çalışmada temel amaç tam olarak ta mevzu bahis aksaklıklar üzerinde durulmasıdır. Bu aşamada hukukun vatandaşlarını korumadaki yeterliliği ve polislin işlevselliği tartışılacak ve bu konuda çözüm önerileri aranacaktır.

Anahtar Sözcükler: Hukuk düzeni, Polis adaleti, Mağdur(kurban), Aile yapısı, Yozlaşan toplum

* Karadeniz Teknik Üniversitesi, Hukuk Fakültesi, Hukuk Bölümü

GİRİŞ

Ülkemizde özellikle toplum yapısındaki değişmelere paralel olarak aile yapısı da farklılaşmakta ve kendi şahsına ait özellikleri dışarıya açılmaktadır. Aile denen kurumun bütünlüğü kapsamında artık “özel” ortadan kalkmaya yüz tutmuştur. Bu açılım beraberinde aile yapısının parçalanmasını, çarpık ilişkileri, evlenme ve boşanmanın aleladeleşmesi gibi birçok sorunu da beraberinde getirmiştir. Aile yapısı kendine has dokunulmazlığı bulunan ahlak ve değerlerini yitirmeye başlamış, fakat toplum bu sessiz sürecin farkına varma eğilimini ne yazık ki gösterememiştir.

Toplumdaki akıl almaz yozlaşmanın da tesiriyle bugün insanlar ve aileler olarak, neredeyse yoğun gerilim filmlerinin anaforunda yüzüyoruz. Büyük kentlerden en uzak taşra hayatına kadar bozulmanın boyutu giderek artmaktadır.

Bugün unutmayalım ki insan ve toplum, gerçekten zayıf düşmüştür. Aileler kendi problemlerinin altında ezilmiş durumdadır (Turinay, 1996, s. 19). Yıllarca koruya geldikleri değerleri kaybetme tehlikesine belki de ilk kez bu kadar yaklaşmışlardır. Değerlerin yozlaşması ve aile birliğinin en azından eskiye nazaran bozulmalar yaşaması sonucu hiç şüphesiz “şiddet”te kendi yerini almıştır. Şiddet bilindiği üzere tarihin her devrinde var olmuştur. Geçmişte olduğu gibi bugün de varlığı inkâr edilemez olan şiddetin gelecekte var olmayacağını söylemek düpedüz bir hayalden ibarettir.

Şiddet günlük yaşantımızda farklı şekillerde karşımıza çıkmak suretiyle bizlerle iç içelik kazanmıştır. Şöyle ki hak ihlaline karşı hak alma şeklinde başlayarak mevcut değerlere aykırı kendiside hak ihlaline dönüşse de; insanların, çevrenin, toplumların belli başlı sebeplerle ki bu sebepleri toplumsal algının yanlışlığından tutunda kendi hayal evrenimizdeki sorunlara kadar çeşitlendirebiliriz, hoş görmesiyle kendine meşruluk sağlama yolunu tutmuştur (Koçöz, 2011, s. 245).

Bahsettiğimiz hoş görmenin yanı sıra bireylerin meydana getirdiği şiddet olgusunun daha derinine inilmesi durumunda yetiştirildikleri aile ortamının şartlarının da göz önüne alınması bir zorunluluktur. Türkiye açısından öne çıkan temel ailesel risk faktörleri olarak; ebeveyn denetiminin ve disiplinin yetersizliği, ebeveynler arasındaki şiddet pratiklerinin varlığı, dışlama, dövme, korkutma, baskılama gibi çocuklara yönelik ortaya çıkan kötü muamele, ebeveynlerin çocuklarına yeterli düzeyde zaman ayıramamaları ve dolayısıyla onları ihmal etmeleri gibi etkenler sayılabilir. (Kızmaz, Mayıs 2006, s. 55)

Günümüzde aileler; ikna yerine yasaklamayı; yol göstermeyi değil de sınırlar çizmeyi düşünüyor da; çocuklarını konuşturup dinlemeyi, daha doğrusu anlamayı tercih edemiyorlar (Turinay, 1996, s. 127).

TOPLUMDA ŞİDDETİN GÖRMEZDEN GELİNMESİ VE MEŞRULAŞTIRILMASI SORUNU

Kadının en fazla ev içinde şiddete uğraması, aile içinde kadınların dövülmesinin genelde toplumsal olarak meşru görülmesi, erkeğin evin, ailenin reisi sayılması ve otoritesine, iktidarına gölge düştüğünü hissettiği her şeye ve her aile üyesine şiddet uygulayarak ev içi asayışı ve egemenliğini yeniden sağlama düşüncesi etkili olabilir. Erkeğin baskın olduğu, evin, ailenin tartışmasız sahibi sayıldığı patriarkal toplumsal yapı ve değerler, kadına yönelik şiddetin en çok evde yaşanıyor olmasının temelini oluşturmaktadır (Yıldırım, Mart 1998, s. 89). Sonuç olarak erkek her ne yapmış olursa olsun ve hatta sonuç dediğimiz olgu ölüm dahi olsa toplum bunu dahi sindirecek ve meşrulaştırmak için elinden geleni yapacaktır.

Şiddet içgüdüsel olarak var olan ve çevre etkenlerden kaynaklanan bir davranış olarak görülür. Şiddetin bu bakış açısında görülmesi belki de elden bir şey gelmeyeceği anlayışına dayanır. Şiddete yol açan temel etkenler anne, baba, çocuk, aile ilişkisi, nesillerdir sürdürülen şiddet içeren davranışlardır. Bu davranışların nesiller içinde erimiş olması da uygulanan denge mekanizmasının zamanla ortadan kalkmasına ve tam bir alışılmışlık hali yaşanarak toplumun bunu kabullenmesini sonuçlamıştır. Sosyal, kültürel ve ekonomik faktörler şiddet oluşumunda rol oynarlar (Koçöz, 2011, s. 247). Değişen değer dinamikleriyle birlikte şiddet artık iyiden iyiye hayatımızdaki yerini sağlamlaştırmış olur. Her geçen gün şiddetin günlük yaşamımızda daha çok yer aldığı görülmektedir. Şiddetin bu denli yoğun olarak günlük yaşamda yer alması da şiddetin kanıksanmasına yol açmaktadır. Şiddet ayrıca bir problem çözme aracı olarak kullanıldığından, bu kanıksama şiddetin birçok boyutta kullanılmasına ve çok çeşitli şekillerde karşımıza çıkmasına neden olmaktadır. Toplumdaki bilincin şiddetin kullanılması konusunda üstlendiği destekleyici rol de dikkate alınarak iyice kök salmış olan bu olgudan kurtulma imkânlarının (kurtulmaktan kasıt en aza indirilmesi düşüncesi zira şiddetsiz bir devirin varlığını düşünmek olanak dışıdır) aranması gerekmektedir.

MAĞDURUN DIŞLANMASI VE TOPLUMDAN KAÇMA EĞİLİMLERİ

Bu çalışmada üzerinde durulması gereken konulardan birinin de “şuyu vukuundan beter” durumu olduğunu özet kısmında belirtmiştim. Bu anlayış

çerçevesinde şekillenen içe kapanma ve gerçeği saklama güdülerinden hareket etmek mağduru olayın şartları altında ezilmesinin yanında daha zor durumlara sevk etmektedir. Aile kurumunun olayı öğrendikten sonraki tepkileri de genellikle olayı örtbas etme şeklinde olması topluma rezil olma düşüncesinin yanında mağdurun dışlanması çıkmazını da beraberinde getirmektedir. Mağdur toplumun içinde yetişen ve değer yargılarını iyi bilen kişidir çoğu kez. Üstüne üsluk bir de tehdit ve topluma karşı duyulan “rezil olma!” düşüncesi de eklenince mağdur toplumdaki soyutlanmakta ve tabiri caizse bir anda ruh yapısı olarak buharlaşmaktadır. (Orwell, 2010, s. 38)Geriye kalan ise yalnızca amaçsız addedilen ve hayat boyu taşımaktan utanç duyulan bir bedendir.

Tanık oldukları vahşeti tanımlamaya girişenler ise kendi inanırlıklarını da riske atarlar. Onlara yalnızca kitaplarda ve gazetelerde mağdur denir toplum ise suçluyu tam olarak mağdur olanda arar. Birinin vahşete ilişkin tecrübesi hakkında kamu önünde konuşmak, kurbanlara yapılandırılan yaftaya davetiye çıkarmaktır (Herman, Mart 2007, s. 2). Sessizlik ise ilk etapta sınırlanabilecek en güvenli limandır. Mağdur hukuk düzeni ve polisi aklına ancak korkuyla getirmekte bunun bir sonucu olarak da bu tür makamlara başvurma olanağını kısıtlamaktadır. Bu kısıtlama hukukun işlevini bilmemekten çok yerleşik korkular ve toplum içinde söylenegelmüş hurafelerin çekincesidir. Somut olay bu şekliyle tam da failerin istediği derecede sirayet eder. Fakat bu aşamada mağdura her ne kadar toplumsal dürtülerden beslenmiş olsa da kızmak yersiz olacaktır. Tecavüz oran ve bu tecavüzlere karşı cezalandırmalara bakıldığı zaman mağdur daha iyi anlaşılabilir.

“On tecavüzden birinden azı polise bildirilir. Tecavüzlerin yalnızca %1 i sonunda suçlunun tutuklanması ve mahkûmiyetle çözülmüştür. Bu yüzden kadınların en yaygın travması toplum tarafından resmi bir kabul ya da tazmin olmadan, özel yaşam dünyasına kapatılmış kalır. Tecavüz mağdurları için hiçbir kamusal anıt yoktur.” (Herman, Mart 2007, s. 95).

Bu savdan hareketle günlük hayatta (Eylemde Herkesi Ağlatan Başörtülü Kız: Özgecan Bana Umut Işığı Oldu, 2015) meydana gelmiş örneklere de değinmek gerekirse; Türkiye gündemini temelden sarsan Özgecan ASLAN olayından sonrası itirafları emsal teşkil edebilecektir. Türkiye genelinde düzenlenen eylemlerde, Kayseri de yapılan eylemde söz alan ve 15 yaşındayken 23 yaşındaki C.A’ nın tecavüzüne uğrayan, M.N nin konumuzla ilgili ifadeleri şöyle;

”Ben polise gidemedim. Sonra gittiğim psikolog tarafından yönlendirildim. Ve bana “sen hakkını aramazsan kimse aramaz” dedi. Bunun üzerine şikâyetçi oldum. 19kasım 2014 tarihinde mahkeme görüldü. Hâkim o gün 15 yaşından gün aldığım

için rıza var dedi ve ilk duruşmada karar verildi. 2 yıl hapis cezası, benim hayatıma karşılık verildi.” (Eylemde Herkesi Ağlatan Başörtülü Kız: Özgecan Bana Umud Işığı Oldu, 2015)

Bu ifadeleri de göz önünde bulundurarak mahkeme kararları ve polise bakış açısı daha doğru yöntemlerle saptanabilir. Zira mağdur için somut olayda da olduğu gibi kendince bulunamayan dayanak noktalarının gerçek dünyada da büyük oranda var olamaması yukarıda da ifade edildiği gibi kişiyi yani mağduru yeni ve daha güzel bir statüye sokmak şöyle dursun bulunduğu durumdan da daha kötüsüne gark etmiştir. Aynı zamanda her ne kadar ismini vermesek te yakın çevresi tarafından tanınmaya ve şimdiden hor görülme ve dışlanmaya başlanmıştır belki de. Suçlu ise olaydan sadece 2 yıl hapis cezası alarak kurtulmuştur. Hem mağdur hem de toplum düzeninde adalet sarsılmış ve mağdur olmadığı bir statüye sokularak toplumsal okların hedefi haline gelmiştir. Artık hiç kimse bu düzen içerisinde adaletinde olduğunu mağdura inandıramaz.

Bilindiği üzere şiddet sadece tecavüzle sınırlı kalmamakta; kadına yönelik şiddetten, ev içi istismara, pedofiliden enseste kadar birçok farklı form ve halde karşımıza çıkmaktadır. Hiç şüphesiz en çok karşılaşılan şiddet türü ise kadına yönelik şiddettir.

KADINA YÖNELİK ŞİDDET

Kadına şiddet yönelik yukarıda değinildiğine ek olarak; her ülkede, toplumda, işyerinde ve ailede karşılaşılan “cinsiyete dayalı şiddet” olarak değerlendirilen bir olgudur. Güçlü rolüne bürünen erkek figürünün güçsüz olmasa dahi daima öyle kabul edilen kadın rolü arasındaki mücadeledir bu. Ciddi bir toplumsal sorun haline gelen bu olgu, sadece fiziksel boyutta kalmamakta, cinsel ve hatta psikolojik şiddet şeklinde yer almaktadır. Kadına yönelik şiddetin her şeklinin, son yıllarda yaygınlaşarak devam ettiği görülmektedir. Kadınlar üzerinde önemli ve iyileşmesi zaman alan fiziksel ve ruhsal sorunlara yol açmaktadır. Kadına uygulanan şiddetle sadece kadın yara almamakta, yetiştirilen nesil yok edilmektedir. Unutulmaması gereken nokta, çocukları yetiştiren ve en yakın iletişimi sağlayan kadındır. Kadının annelik rolünün çocuğun gelişiminde önemli bir rolü vardır. Bu nedenle kadının fiziksel ve psikolojik yıkımı çocukları da derinden etkilemektedir (Mutlu Çocuklar Derneği, 2012, s. 55). Nasıl ki temelsiz bir bina yıkılmaya muhtaçsa zorunlu dinamiklerin eksikleri gölgesinde gelişen yeni nesillerde o denli bozulmaya ve tahribata mirasçıdırlar. Yeni nesilleri inşa eden aileler buldukları durumlar ile çevreye, ülkelerine topluma ve hatta kendilerine ne büyük zararlar verdiklerinin şuuruna ulaşmaktan çok uzaktadırlar. Daima

serzenişlerde bulunup yüksek sesle dile getirilen sorunlar olmalarda şiddet mevhmunun kanayan bir yara olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Lakin yeni toplum yapısı bu mevhmu “başkasına olunca karışmak, ayıplamak, arkasından konuşmak ve hatta dışlamak” şeklinde yorumlarken, kendinden kaynaklanan eylemler açısından “kimse karışmasın” perspektifinden bakmaktadır. Kadim bir söz şöyle der: “*insanı düzelt ki dünya düzelsin*” (Ünlü, 2011) . Fakat açıktır ki mevzu bahis insanı kendinden başka düzeltebilecek dengeleyici bir mekanizma da bulunmamaktadır.

PEDOFİLİ VE ENSEST HAKKINDA GENEL BİLGİLER

Toplumda cinsel şiddet mevzuuna değinildiğinde Pedofili ve ensest ilk akla gelen şiddet türlerindedirler.

Pedofili; erişkin bir kişinin ergenlik dönemine girmemiş çocuklarla cinsel etkinlikte bulunmaya ilişkin yoğun fantezilerin, cinsel dürtülerin ya da davranışların yineleyici biçimde ortaya çıkmasıdır. Pedofili ruhsal hastalık olarak Parafililer başlığı altında değerlendirilir. Cinsel istek duyulan çocuk ile Parafili hastası arasında en az 5 yaş olması ve bu durumun en az altı ay sürmesi koşulu aranır. Parafili toplum ve kültür tarafından normal kabul edilen cinsel tutumlardan farklı davranışları kapsar (Semerci, 2015)

Bunun yanında ensest ise medeni haklar bakımından birlikte olmalarına salık verilmeyen bireylerin, yani yakın akraba ve kan hısımlarının isteyerek veya zorlamayla ilişkide bulunmaları durumudur. Genel itibarıyla baba ve abinin; erkek veya kız çocukları, kardeşleri arasında görülen bu durum, bu kadar sık olmasa da anne ve erkek çocuklar arasında da görülmekte fakat toplum bu tür ilişkileri bilebilecek durumda olsa dahi bir sır saklarmışçasına saklamaktadırlar. Türkiye’ nin Müslüman bir ülke statüsünde olmasından ötürü Türkiye’ de ensest olmadığını savunmak ne derece doğrudur? Enseste ihtimal vermemek ve ya reddetmek ise belki kolay bir yol olarak görülebilir. (Türkiye’de Ensest Gerçeği, 2015)

Lakin kızların kendi kardeşlerini doğurduğu (Türkiye’de Ensest Gerçeği, 2015) bir toplumda ensesti görmemezlikten gelmek apaçık bir bağınazlıktan fazlası olamaz. Sorunlar söylenmemekle ortadan kalkmadıkları gibi daha da derinlere işleyerek gerek psikolojik gerekse çevresel faktörler bakımından kişileri köşeye sıkıştırılmaktadır. Kavramlar kısmında kullanılmış olan “polis adaleti” kavramı da aslında tam olarak anlamını bu aşamada bulabilmektedir. Ensest ve ya Pedofili mağduru ve ya şiddetin diğer türlerine muhatap olan kimselerin başvuracağı makamlar tarafından haksız ithamlara maruz bırakılacaklarını düşünmektedirler.

Haksız ithamlarla karşılaşılan birçok örnek mevcut olabilir. Fakat bu durumu genele yaymak hukuku görmemek anlamı taşıdığı için kabul edilebilirliği olamaz. Bu bakımdan polisin kişileri yargılama cihetine gitmemesi gerektiği açıktır. Makamının gerektirdiklerini yapacak fakat kendisine ait olmayan alana karışmayacaktır.

Diğer bütün konularda ki gibi suçu ihbar etme konusunda da seçim mağdura bırakılmalıdır. Mağdur artık polis adaleti fikirlerinden ve baskı dinamiklerinden sıyrılmalıdır. Çünkü bu yol onun hak ettiğine kavuşmasının tek meşru yoludur. Bir ihbar kararı ideal olarak sosyal tazminata kapı açar. Bununla birlikte gerçeklikte bu karar mağduru ona kayıtsız ya da düşmanca olabilen bir yasa sistemiyle muhatap eder. En iyi durumda bile, mağdur iyileşme programıyla, adalet sisteminin programı arasında belirgin bir benzemezlik beklemelidir. (Herman, Mart 2007, s. 213). Çekincelerinde kısmen de olsa haklı olduğunu gören mağdur için yıkım artık çok yakındır.

ŞİDDETİN MAĞDURLAR ÜZERİNDEKİ TEMEL SONUÇLARI

Şiddete uğrayan kadının tek yardımcısı ve tek destekçisi yine kendisi olmakta, herhangi bir psikolojik, mali ve sosyal desteğe sahip olmadığı görülmektedir. Devletin; sosyal ve hukuk devleti olma özelliğine koşut olması gereken sağlık, sosyal güvenlik gibi sistemlerine kadın dâhil değildir. Yaşama ve kişilik haklarına yönelik saldırılar karşısında yurttaş olarak kendisini korumak ve yardım etmek yükümlülüğü olması gereken devletin konuya ilişkin kanallarının yok denecek kadar azlığı, var olandan da kadının habersiz oluşu şiddete uğrayan kadının kendisini tamamen yalnız, kaderiyle baş başa bırakılmış hissetmesine neden olabilmektedir. (Yıldırım, Mart 1998, s. 98)

Mağdurlar karşılaştıkları olaylar sonrasında meydana gelen Travmanın çözülmesi asla nihai değildir; iyileşme asla tamamlanamaz. Travmatik bir olayın etkisi mağdurun hayat döngüsü boyunca yankılanmaya devam eder. İyileşmenin birinci evresinde başarıyla çözülen mesele, mağdur gelişimindeki yeni kilometre taşlarına ulaşırken yeniden uyanabilir. Evlenme ya da boşanma ailede bir doğum ya da ölüm, hastalık ya da emeklilik çoğu kez Travmatik hatıraların dirilmesine vesile olur (Herman, Mart 2007, s. 275). Mağdur tüm bunları yaşarken çevresinden sadece anlaşılmayı bekler.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışmanın amacı, Türk toplumunda var olan şiddetin türlerini belirtmek ve şiddet olgusunun yaygınlığını betimlemektir. Bu bahisten hareketle özellikle anlatılmak istenen kendi dışlanmışlıkları içinde yaşayan kadınların ve isimsiz bir sorun olarak betimlenen kadın sorununa eğilmektir. Bu eğilim içinde toplumun genel ahlak yapısı ve değerlerini de dikkate alarak ve işin içine polis algısı mevhumunu da katarak, değerlendirilme yapılmaktadır. Yapılan değerlendirme sonucunda aslında birçok insanda farkındalığına varılmış olan fakat söylenmekten daima kaçınılmış, bazen de inkâr edilmiş düşünceler sistemiyle karşı karşıya kalınmıştır.

Söylemek, hakkını aramak yerine kendilerince daha kolay yollar bulup haklı oldukları savlarından hareket ederek adaleti ve hukuku rafa kaldırmış insanlarla doludur ülkemiz. Mevzu bahis reddedilişin tabii sonucu olarak, mağdurlar vahşeti kendi içlerinde yaşamakta, zarar gören psikolojilerinin düzelmeyeceğini ve hatta daha da kötüye gideceğini bile bile susmaya devam etmektedirler. Önünde sonunda bir kurtarıcı fikriyle histerik hayallere dalıp zebun hallerde dolaşıyorlar umutsuzluğun evreninde. Bahse konu umutsuzluk öyle ciddi boyutlara ulaşmıştır ki şiddet gösterene yani dayakçısına sıkı sıkıya bağlı kalmak ve ondan kopmamaya daha doğrusu kopmak istememeye kadar uzanan bir süreçtir. Şiddet gören insanların birçoğu ve daha da doğru ifadesiyle tamamına yakını zincirle bağlı değillerdir. İstedikleri anda yetkili bir merciye başvurma olanakları da vardır üstelik. Fakat mağdurlar kendi alışmışlıkları içinde failin görünmez prangalarıyla kelepçelenmişlerdir. Değil faili ele vermek bu fikri akıllarından dahi geçiremeyecek kadar büyük bir çaresizlik içindedirler. Kadına şiddet artarak devam etmekte onlarca nesli yetiştiren dünyayı değiştirebilecek olan insanların, söz hakkı dahi verilmeden sanki birer metalmış gibi oradan oraya savrulmasını izliyor tüm toplum. Ne yapalım diyorlar birçok kez ve açıklıyorlar savlarını “biz yalnızca iyi izleyicileriz...”

Şiddetin en çok görülen türlerinden olan tecavüzde ise dengeler tamamen değişmekte en başta sınımlanacak liman olan kurbanın ailesi dahi bir anda kurbanla düşman kesilebilmektedir. Sergilenen bu tavır tabiri caizse çamura düşmüş bir insanı daha da aşağıya çekmekten ileriye gidemeyecek bir yaklaşımdır. Tecavüz vakalarında çoğu kez failin bir akraba, arkadaş ve ya aile dostu olduğu görülmekte ve her ne kadar tasvip etmesek de kol kırılınca yen içinde kalmaktadır. Aileler ilgili mercilere başvurmak yerine çözümü farklı yollarda bulurlar birçok kez. Bu yollar; olayı gizlemek, mağduru tecavüzcüsüyle evlendirmek ve ya en kötüsü olan yolu

seçerek, kirlenen insanın alnındaki kara lekeyi(!) temizlemek için mağduru kendi aile meclislerince yargılayıp(!) infaz ederek vicdanlarını rahatlatmaktadır.

Bir başka çok bilindik şiddet türlerinden Pedofili ve enseste değinilecek olursa: Pedofili ve ensestin adını bile duymaya tahammül edemeyenler, sıra mağdurları dışlama ve toplumdaki soyutlanmalarına gelince ellerini taşın altına koyma bahsinde hiç te o denli çekingen görünmemektirler.

Bu ölçüde büyük kültür varlığı ve yaşanmışlığa sahip Türk insanının değer yargılarını değiştirmek, geri ve çağdışı düşünce kalıplarını yıkmak neredeyse ve birçok kez imkânsızdır.

Öneriler mevzuunda ise; yukarıda belirttiğim felsefeyi yinelenmekten ileri gidemem. “İnsanı düzelt ki dünya düzelsin” (Ünlü, 2011). Bu ifadeden de çok net anlaşılacağı üzere problemin çözümü ancak insanların bilinçlendirilmesinden geçmektedir. Su götürmez bir gerçektir ki gerek il bazında gerekse de ülke bazında bu amaçla kurulmuş kuruluşlar, aile kuramları v.b bulunmaktadır. Fakat mevcut durum şartları içinde değerlendirildiğinde bu kurumların problemlere çözüm olmak açısından yetersizliği gözler önüne serilmektedir. Bahsi geçen kurumlar çözümü insan bazında aramakta ve yalnızca kısıtlı örnekler üzerinde genellikle tekçi yaklaşımlarla mevzulara eğilmektedirler. Bunun bir sonucu olarak da geneli kapsayamamakta ve sorunlara çözüm konusunda istedikleri düzeye gelememektedirler. Ne zaman kolektif bir toplu bilinç oluşursa, işte ancak o zaman toplumsal bilinç adına yeni adımlar atılabilecek ve insanlar bilinçlenerek artık “kötü” olana çekinmeden, korkmadan “kötü” diyebileceklerdir.

Kaynakça

Eylemde Herkesi Ağlatan Başörtülü Kız: Özgecan Bana Umut Işığı Oldu. (2015, Şubat Pazartesi). Eylül Çarşamba, 2015 tarihinde Haberler.com: <http://goo.gl/Maa5n8> adresinden alındı

Herman, J. L. (Mart 2007). *Travma ve İyileşme Şiddetin Sonuçları Ev İçi İstismardan Siyasi Teröre* . (T. Tosun, Çev.) İstanbul: Literatür Yayınları.

Kızmaz, Z. (Mayıs 2006). Okullardaki Şiddet Davranışının Kaynakları Üzerine. *C.Ü. Sosyal Bilimler Dergisi* , 47-70.

Koçöz, R. (2011). 'Şiddet' Üzerine. *Ankara Barosu Dergisi* , 245-254.

Mutlu Çocuklar Derneği. (2012). *Uluslararası Katılımlı Kadın ve Çocuğa Karşı Şiddet Sempozyumu Bildirim Kitabı* (Cilt I). İstanbul: Mutlu Çocuklar Derneği Yayınları.

Orwell, G. (2010). *Bin Dokuz Yüz Seksen Dört*. (C. Üster, Çev.) İstanbul: Can Yayınları.

Semerci, P. D. (2015). *ÇOCUK PORNOGRAFİSİ VE PEDOFİLİ*. Temmuz Salı, 2015 tarihinde ÇOCUK PORNOGRAFİSİ VE PEDOFİLİ - Prof. Dr. Bengi Semerci: <http://goo.gl/EIRWkD> adresinden alındı

Turinay, N. (1996). *Değişen Toplum ve Aile* . Ankara: Akçay Yayınları.

Türkiye'de Ensest Gerçeği. (2015, Mart Pazartesi). Ekim Çarşamba, 28 tarihinde Türkiye'de Ensest Gerçeği - CNN TÜRK: <http://goo.gl/OmBojj> adresinden alındı

Ünlü, İ. (2011). *Feta Medeniyeti*. Eylül Pazartesi, 2015 tarihinde İNSANI DÜZELT Kİ DÜNYA DÜZELSİN! - Feta Medeniyeti: <http://goo.gl/WIJ0IF> adresinden alındı

Yıldırım, A. (Mart 1998). *Sıradan Şiddet*. İstanbul: Boyut Matbaacılık A.Ş.